

aar, da han fristedes af den sortøjede Tiggertøs fra Riisagers Gaard men i det afgørende Øjeblik frelstes af den Blu, han følte ved det fordærvede Barns skamløse Ord og Lader. Og han tænkte paa de mange andre Gange, hvor han vilde være bleven Selvødelæggelsens sikre Bytte, dersom — ja, dersom han ikke i sit Inderste havde baaret paa en instinktmæssig Sky for Synden, dersom han ikke gennem sine Forældre — og da vel særlig gennem sin Fader og hans Aarhundreder gamle Præsteslægt — havde staaet i lønlig Pagt med de livsbevarende Magter, han i sin Ungdoms Overmod havde villet trodse. Den „sideniuske“ Arv, som han havde kaldt sit Livs Forbandelse, den var netop den Amulet, det signede Tegn, han havde baaret paa sig i det skjulte, og som han kunde takke for, at det dog ikke var gaaet ham værre, end det var.

Men denne medfødte Kraft til Frigørelse, denne Selvopholdelsens Drift i Sjælen, der havde virket ganske uafhængig af alle Troeslærdomme, hvad var den andet end Guds egen Aand, Biblens „hellige Aand“, den Kristnes Fylgje, der usynlig vogtede hans Fod for Fald og førte ham frelst gennem alle Forvildelser? . . .

Han havde sat sig hen til Vinduet, der vendte ud mod en stille, mennesketom Gyde. Han boede lidt tilvejs og saae ud over en Vrimmel af røde Tage og hvide Skorstenspiber, bag hvilke Solen just gik ned.

Det var, som om han først nu helt forstod sig selv og hvad der var foregaaet med ham de sidste Dage. Vistnok var han allerede paa Kærsholm bleven sig sin Kristendom bevidst; men det havde dog mere været den opskræmte Sam-